

První červencový týden jsme se vydali s dětmi z nymburského dětského domova do rekreačního areálu Poslův mlýn v blízkosti Máchova jezera. Bylo nádherné letní počasí. Od prvních okamžiků nás postupně děti nechávaly nahlížet do svého nitra, vyprávěly nám své životní příběhy a nastínily nám tak cestu, která je do dětského domova zavedla. Mnoho různých příběhů, stejný konec. Rozhodli jsme se, že pro tyto děti připravíme týden nevšedních prázdninových zážitků. Začali jsme v Pravěku. První den jsme společně prožili v pravěkém oblečení. Vyráběli jsme zbraně, šperky, stavěli jsme pravěká obydlí, poznávali jsme dobové předměty. Naše zanedbaná čistota a elegance neměla žádný vliv na večerní volbu nejkrásnější ženy a nejkrásnějšího muže Pravěku. Vyhráli skutečně ti nejlepší, pravěká elita. Druhý den byl ve znamení tří indiánských kmenů. Byl plný barev, indiánských čelenek a kostýmů. Oslovovali jsme se indiánskými jmény. Užívali jsme si to. Soutěžilo se ve výrobě totemů, indiánských dovednostech a tvorbě kreativních účesů. Vzniklé problémy se řešily zakopáním válečné sekery a společnou party na pláži. Večer zněly táborem indiánské písně a zem se chvěla dupáním bojových tanců. Další den zahajovaly tóny olympijské hymny, do které nastupovaly týmy sportovců z Brazílie, Španělska, Jamajky a olympijský maskot lev Ajax. Sportovní klání trvalo celé dopoledne a dohlížela nad ním přísná olympijská komise. Následovalo odpolední osvěžení v Máchově jezeře. Večer proběhlo slavnostní ukončení olympijského dne a předání medailí vítězům. Večer si děti připravily svá vystoupení a při závěrečné diskotéce jsme na nich viděli radost, štěstí, smích.... A taky jsme poznali, jak lehce může pocit absolutního štěstí přejít v pláč a ve stýskání po blízkých lidech. Během Královského dnu jsme podnikli výpravu na hrad Bezděz. Cesta to byla nelehká a strastiplná, protože jí absolvovali i ti nejmenší. Zvládli jsme to. Do cíle nás dovedli šipky, cestou jsme plnili úkoly a po dobytí hradu jsme našli poklad. Večer jsme vyhlásili volnou zábavu. Byli jsme královsky unaveni. Do dalšího dne jsme však vstávali již plni elánu v pruhovaných modrobílých tričkách. Čekal nás námořnický den. Zdobily nás kotvy a námořnické čepice. Hledali jsme po táboře vzkazy s úkoly, luštili jsme morseovku, vyrobili jsme plavidlo a pouštěli ho na vodu. Za odměnu nás svezli kapitáni na člunu. Poslali jsme vám vzkaz v lahvi. Poslední den byl Dnem naruby. Vstávalo se pozdě. Děti nám vymýšlely program a snažily se nás vychovávat. Vtipnou formou nám vracely to, co jsme do nich celý týden vkládaly. Nebylo to k vydržení. Museli jsme to ukončit. Náš tábor se bohužel začal chýlit ke konci. Nebyl to pro mě nejveselejší den. Vyhodnocovali jsme celotáborovou soutěž, předávali ceny a dárky na památku. Zarecitovali jsme si společně symbolicky k lokalitě tábora báseň Máj. Večer jsme se sešli u táborového ohně, povídali jsme, hodnotili týden. Zažili jsme tu spoustu věcí. Kromě tematických dnů jsme pochopitelně stihli i ranní rozcvičky, opékání buřtů a mnoho sportovních aktivit. Přestože nevíme, jestli ještě nějaký tábor příští rok bude, tak trochu jsme si na tom místě slíbili, že se s dětmi nevidíme naposled. Náš pobyt jsme ukončili odpálením ohňostroje a slavnostním přípitkem na pláži. Když jsem se v den odjezdu rozhlédla po autobuse viděla jsem spokojené děti, které si odváží spoustu příjemných zážitků. Měla jsem z toho radost. O tohle nám přeci šlo. Chtěla bych tak poděkovat svým kolegům Adrianě, Zdeňkovi a Rostřovi za to, že každý po svém přispěl k tomu, že se nám podařilo tábor pro děti zorganizovat. A taky ostatním kolegům, kteří za nás v tu dobu měli službu. A v neposlední řadě bych chtěla poděkovat panu Romanu Kvízovi, který nám zdarma poskytl autobusovou dopravu.

Po týdně „regenerace“ jsme se po hlavě vrhli do druhého projektu. Jednalo se o Příměstský tábor pro speciálně vybrané děti ve věku 8-14 let. Měli jsme jich čtrnáct. Neznali jsme je. V pondělí ráno jsem si je šla se svým kolegou Leošem vyzvednout před radnici. Byli jsme napjatí. Příměstský tábor pořádáme poprvé. Dopadlo to dobře. Počáteční rozpaky dětí brzy opadly. Věděli jsme, že to zvládneme. Po

vzájemném představení jsme je vzali na prohlídku služebního vozidla a vybavení městské policie. Následoval první výlet do ZOO v Chlebích s možností sportovního vyžití na přilehlém dětském hřišti. Dále vedla naše cesta k paní Vladce Příbové do místní apatyky. Chtěla bych jí velice poděkovat za milé přijetí. Děti zde měly možnost poznávat bylinky a vytvořit si z nich vonný dáreček. Kdo chtěl, mohl si vytáhnout jednu výkladovou kartu a všichni si odnesli náramek pro štěstí. Druhý den jsme se rozhodli prožít s dětmi v zábavném parku Miraculum v Milovicích. Bylo krásné slunečné počasí a tak si děti užily kromě spousty zábavy, které park nabízí, především radovánky vodního světa. Ve středu nás čekal dobrodružný výlet. Vyjeli jsme vlakem na Malou Skálu, kde jsme se nalodily na rafty a sjeli část řeky. Bylo opět nádherné počasí, děti se cestou užívaly nejen radost z jízdy, ale i koupání. Byl to skutečně krásný prázdninový zážitek pro všechny. Čtvrtý den jsme zůstali ve městě. Nejprve jsme dětem pustili film o tom, jak se jejich vrstevníci dostali do rozporu se zákonem a jaká nebezpečí na ně ve společnosti číhají. Poté jsme navštívili organizaci Laxus, kde se děti dozvěděly vše, co je zajímavé z oblasti drogové problematiky. Odpoledne nás již čekali milí kolegové z Poříčího oddělení Policie ČR, kteří našim svěřencům vyprávěli o své práci, ukázali jim svou výstroj i výzbroj, předvedli práci profesionálního potápěče a nabídli báječné projížďky policejním člunem. Tímto jim i centru Lexus děkujeme za vstřícnost a ochotu. Den jsme zakončily zmrzlinou a malováním nejlepších táborových zážitků. Poslední den jsme s dětmi strávili na koupališti ve Všejanech. Užili jsme si tady spoustu legrace a letního dovádění ve velmi příjemném prostředí a ani se nám nechtělo vrátit domů. Čekalo nás tam loučení. Loučení s neznámými dětmi, na které jsme si za ten týden zvykli a které se ptaly, jestli se zase sejdeme příští prázdniny. Nevíme. Přáli bychom si to. Myslím, že činnost v oblasti prevence kriminality, která je nedílnou součástí naší práce, je nejlepší, když je mířená adresně. Konkrétním dětem. Loučíme se s dětmi, rozdáváme dárky a společně fotografie. Když předáváme poslední dítě rodičům padá z nás veškerá zodpovědnost. Naš první příměstský tábor se povedl.

Často si vzpomenu na konkrétní okamžiky, kdy jsme se s přítomnými kolegy, i když jsme byli někdy hodně unavení, shodli na tom, že tahle práce má velký smysl. Kdyby vyšel tenhle článek na internetu s možností anonymního vyjádření čtenářů, komentáře bych nečetla. Nikdy je nečtu. Nechci si nechat hned zkazit radost z toho, že se nám něco podařilo. Nakonec mi však stejně někdo řekne, co se v nich píše. Nejspíš by tentokrát někdo napsal : „no jo, kdyby dělali něco pořádného...“ nebo „ tak měšťáci si jeli na dovolenou z našich daní...“ Lidé, kteří o vaší práci nic nevědí, vás hodnotí. A berou vám chuť v ní pokračovat. Naštěstí jsou tu i ti ostatní, kterým třeba pomůžete nebo poradíte a vaší práce si cení. Jsou tu právě děti, u kterých se vám vynaložená energie vrátí mnohonásobně zpátky. A je tu tým výborných kolegů, kteří vám chuť do práce zase rychle dodá.